

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Lov om nye Jernbaneanlæg m. v.

Forhandlingen genoptoges.

Lars Jensen: Den højtærede Minister sagde i sit Foredrag i Aftes mange Ting, som jeg er vel tilfreds med. Jeg skal nævne enkelte af dem, men i øvrigt gaa let henover dem. Jeg tror, det er saa Skik her, at naar Trafikministeren har gjort noget, der er godt, og som man er tilfreds med, gaar man let henover det, og jeg skal ikke bryde Skikken. Det første, jeg skal nævne som noget, jeg er vel tilfreds med, er, at Vigerslev—Køge Banen flyttes lidt op i Landet. Jeg tror, det vil glæde mange Mennesker, som komme til at bo langs denne Bane. Det næste, jeg vil nævne, jeg er vel tilfreds med, er det, at Glumsø skal være en Stationsby paa den paatænkte Bane. I min Glæde herover, er der dog blandet en lille Smule Egenkærlighed. Jeg vilde gerne henstille til Ministeren, om der ikke ved denne Station kunde blive en let Adgang for en Bane, der kommer fra Flakkebjerg over Fuglebjerg. Men ogsaa for selve Sagens Skyld er jeg vel tilfreds med, at man har valgt Glumsø, som er et saa centralt Sted og i mange Maader vel egnet til at være Stationsby.

Men jeg skal som sagt gaa let henover alt, hvad jeg er glad over, og lige ind i alle Besværlighederne. De melde sig, saa snart vi komme til Næstved. Næstved er nemlig bleven lagt saa uheldigt for Adgang for en Bane fra Karrebæksminde, at det hartad er som en Fæstning at slippe udenom. De have der Grave, nemlig Susaaen, de have Volde, nemlig de store Bakker, og alt er det slemt at komme igennem. At det gør Banen til Karrebæksminde lidt bekostelig, skal jeg villig indrømme. Men Bankerne og Aaen ligge der nu en Gang, og ville vi over dem, saa maa vi af med Pengene.

Siden jeg kommer til at nævne Pengene, kunde jeg have Lyst til at sige lidt om dem, da det ogsaa er noget, der volder Vanskelighed. For nogle faa Dage siden stode vi jo her og vedtog, at der af Statskassen skulde udbetales $\frac{1}{2}$ Snes Millioner Kr., som vi Medlemmer af Jernbaneudvalget ganske sikkert havde tænkt, at vi kunde have haft til vore Baner. Nu gik de i andet Øjemed, og jeg indrømmer, at det gør jo Statskassen noget fattigere,

men alligevel tror jeg, den har det ret godt, og at vi nok kunne afse nogle flere Penge, saaledes som Jernbaneudvalget har tænkt, at vi skulde, saa meget mere som disse Penge jo ere helt vel anvendte. Jernbaner ere ganske vist ikke altid noget, der giver de fulde 4 pCt., men noget give de dog altid, og det skrækkelige Billede af de mange Penge, Jernbaneudvalget har sat sig til at give Anvisning paa, er jo da ogsaa lidt opstyltet, om jeg saa maa sige. I disse Millioner, der nævnes, er, saavidt jeg forstod, indbefattet alle de Bidrag, som Kommunerne skulle give, og det mindsker jo dog noget paa det. Jeg synes i det hele, at vi i Jernbaneudvalget i Henseende til Pengene ere gaaede ret forsigtigt til Værks, og jeg vilde inderligt ønske, at Pengespørgsmaalet maatte vise sig ikke at være en Hindring for Gennemførelsen af de Lovforslag, som vi ere blevene enige om ville kunne tjene til Gavn for vort Land.

Men saa kommer jo Spørgsmaalet, om det ogsaa er værd at ofre alle de mange Penge for at komme ned til Karrebæksminde. Ministeren har Ret i, at naar det gælder om at faa en Bane derned, maa en væsentlig Andel kunne bæres af Fiskerne og deres Gerning. Det er heller ikke helt ringe, hvad de præstere dernede. De have lige i disse Dage indberettet hertil, at i 1906 fiskede de for 130,000 Kr. I 1907 var det vokset til 140,000 Kr.; de sige, at de paa denne Mængde Varer tabe saadant noget som 25—30 pCt., fordi der ikke er Baneforbindelse. Men de have dernede et lysegrønt Haab, der kun kan glæde os, der have vedtaget Fiskeriloven, nemlig det, at deres Gerning nu vil indbringe dem adskilligt mere ved Hjælp af det ny Territorium, der ved Fiskeriloven er blevet stillet til Raadighed for dem til Udlægning af Bundgarn. Alene i Karrebæksminde mener man allerede i Aar at kunne udlægge mellem 15 og 20 Bundgarn, og de vente paa den Maade dernede fra Knudshoved til Glænø at kunne fordoble Fangsten og faa den op til ca. 240,000 Kr. Men vi behøve slet ikke at have med Haabet at bestille; det kunne vi overlade til dem dernede at realisere og virkeliggøre, saa godt de kunne. Vi kunne godt nøjes med, hvad de nu fiske dernede. Regne vi med det laveste Tal, de nævne, altsaa 25 pCt., giver det med de 140,000 Kr. et ret anseligt Tab paa saadant noget som et Par og tredive Tusind Kr. Og saa maa vi huske paa, at denne Sum er en løbende Udgift, der ingenlunde forringes, akkurat ligesom Ud-